

13

ROSAS

Aexi

Había unha vez, unha nena chamada Blanca. Blanca era orfa e pasaba as tardes camiñando polo seu concello Oleiros. En cada lugar no que paraba, Blanca, recollía unha Rosa. Mentras Blanca encontrábase na súa casa, en noites frías e chiviosas, gustáballe tocar o piano. Ela pensaba que as súas rosas gustáballes a música. Outra das súas cousas favoritas eran nos días de vento ponerse cos brazos abertos cara el. Blanguinho non tiña moito contacto cos seus veciños, poboas súas ideas revolucionarias e por quever ser unha muller libre. As únicas coas que ela facía a todas horas eran as súas flores. Ela visitaba moitos lugares do seu pobo, pero só nos seus favoritos collía unha rosa. A primeira rosa colleuna no parque Jose Martí, mentras paseaba polas fontes e regatos. Cando encontrou a rosa levouna a súa casa puxoa en auga enriba do seu piano e chamouna Victoria. Días despois volveu a saír a un novo lugar. Entón chegou ao pazo de Areaza, escribindo. Laixo os teixos encontrou a Dionisia unha fermosa rosa anarela que levou xunto a Victoria. Un día de verán discutiu co seu veciño e saíu botando chispas a mollar os pés na fonte Leocadia. Mentras choraba polo disgusto, a súa dereita crecía unha encantadora rosa vermella e chamouna Martiña a súa rosa favorita. Despois chegaron Carmen, Pilar, Julia, Adelina, Elena, Virtudes, Ana, Joaquina e Luisa. Pero... no seu lugar favorito encontrou unha rosa ibancaí, ese lugar era o parque das Galeras. Volveu correndo a

casa para recoller as súas roosas e plan-
tounas no parque. De repente comenzo a
soplar o vento furioso, Blanca abriu os seus
brazos pero non se puido mover. Mais... Converteuse
nunha estatua que miraba cara o mar, cos
seus brazos abertos cara o vento, rodeada
das súas mellores amigas as 13

ROSA S

